

Arrest

nr. 145 999 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 10 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2011 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 2 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.11.2011 werd ingediend door:

PCKI (R.R.: xxx)

nationaliteit: Suriname

geboren te Paramaribo op (...)1976

adres: (...), 2460 Kasterlee

+ haar minderjarige zoon

CRAJ (R.R.: xxx)

nationaliteit: Suriname

geboren op (...)2007 te Paramaribo

adres: (...), 2460 Kasterlee

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er in haar land van herkomst (zijnde Suriname) geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er dient opgemerkt te worden dat er een Belgische vertegenwoordiging voor Suriname is gevestigd, namelijk in Venezuela, waar verzoekster een aanvraag tot vestiging kan indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen te Venezuela, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Surinaamse burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Suriname. Bovendien toont betrokkene ook niet aan dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om zich naar Venezuela te begeven.

Betrokkene beweert verder dat het voor haar onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar land van herkomst, waar zij niet meer over een sociaal draagvlak zou beschikken omdat haar hele familie in België en Nederland zou verblijven. Zij haalt ook aan dat zij in Suriname niet beschikt over enige roerende en onroerende goederen. Er dient echter opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene zou vier maanden (namelijk sinds september 2011) in België verblijven en verbleef ruim 35 jaar in Suriname. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Deze elementen vormen bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, en niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering. Gewone sociale relaties vallen overigens niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Dit element vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat haar moeder alleenstaand is en de medische zorgen van betrokkene behoeft. Echter, deze bewering vormt geen buitengewone omstandigheid en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De moeder van betrokkene kan een beroep doen op andere familieleden, vrienden of kennissen gedurende betrokkenes afwezigheid. Ook zijn er verschillende mogelijkheden binnen de in België bestaande hulpverlening waarop zij zich eventueel zou kunnen beroepen.

Betrokkene zegt verder dat zij samenwoont en een feitelijk gezin zou vormen met haar broer en zijn echtgenote, die over de Belgische nationaliteit beschikt. Betrokkene haalt hierbij ook aan dat zij een familielid is van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt, en dat haar verblijf dient te worden vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet.

De loutere bewering en het voorleggen van een identiteitsbewijs van de persoon waarop men zich beroept, heeft niet voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

De aangehaalde elementen van integratie (zijnde dat betrokkene de Nederlandse taal beheerst, dat zij werkbereid is, dat zij getuigenverklaringen voorlegt dat zij een Belgische bankrekening geopend heeft, dat haar zontje school loopt te Tielen, dat zij zich bijzonder goed thuis voelt in België en dat zij reeds een uitgebreide vriendenkring opgebouwd zou hebben) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform

art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.”

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Immigratie, Maatschappelijke

Integratie en Armoedebestrijding j

wordt aan PCKI

geboren te Paramaribo, op (...)1976, + haar minderjarige zoon CRAJ geboren te Paramaribo op (...)2007 van Suriname nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op

verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert drie middelen aan:

Eerste Middel

“Dat het eerste middel töt nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel; Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid töt haar besluit is kunnen komen; Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag töt regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen: (...). Dat de Staatssecretaris voor Migratie en

Asielbeleid de aanvraag van verzoekster dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tót regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend; Dat er vooreerst geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Suriname, hetgeen aanvraag vanuit het land van herkomst uiteraard onmogelijk maakt en hetgeen dan ook wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt; Dat er immers moeilijk kan verwacht worden dat verzoekster naar Venezuela zou reizen om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten, bij de Belgische diplomatieke post in Caracas, welke in vogelvlucht maar liefst 1400 km verwijderd is van haar geboortestad Paramaribo! Dat het dan ook geen betoog hoeft dat verzoekster, wiens familieleden in België en Nederland verblijven, niet over een sociaal vangnet beschikt om in Caracas haar aanvraag in te dienen; Dat verblijf van verzoekster met haar kind, moederziel alleen, bovendien een gevaarsituatie zou opleveren; Dat verzoekster verder totaal vervreemd is van haar geboorteland, waar zij geruime tijd niet meer verblijft, en waar geen enkel familielid nog woont; Dat het voor verzoekster derhalve onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, Suriname, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden; Dat er thans dan ook geen dichte familieleden van verzoekster meer in Suriname verblijven, evenmin heeft verzoekster, nog vrienden of kennissen in Suriname; Dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode; Dat verzoekster bovendien ongehuwd is, zodat er in Suriname dan ook niemand is die haar ten laste kan nemen, hetgeen in de Surinaamse cultuur, waar familiebanden zeer belangrijk zijn, betekent dat verzoekster een spreekwoordelijke vogel voor de kat is; Dat het voor verzoekster, welke volkomen is aangewezen op haar familieleden, dan ook onmogelijk is om in Suriname op zichzelf te overleven, temeer nu verzoekster in Suriname over geen enkel roerend, noch onroerend goed, beschikt; Dat verzoekster zich dan ook kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tót regularisatie conform artikel 9 bis in België; Dat het voor verzoekster immers niet mogelijk is om in het land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden; Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de familieleden terug naar Suriname zouden verhuizen, waarmee zij geen enkele band meer hebben, en waarvan zij niet eens meer de nationaliteit hebben; Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoekster te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Suriname om aldaar haar aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen. Dat, gelet op het ontbreken van een Belgische diplomatieke post in Suriname en aanvragen hierdoor in Venezuela dienen te gebeuren, de behandeling van de aanvraag bovendien des te meer tijd in beslag zal nemen. Dat verzoekster hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Dat bovendien kan verwezen worden naar een bijzondere situatie zoals opgesomd in de instructie dd. 19/7/2009 (punt 2.3): familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied vallen van de gezinshereniging maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38 zoals bv. familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonenden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben; Dat daarnaast de moeder van verzoekster alleenstaand is en medische zorgen behoeft, inzoverre dat verzoekster voor haar een welkome hulp betreft; Dat verzoekster tenslotte inwoont bij haar broer en diens echtgenote inwoont, die over voldoende inkomsten beschikt, om verzoekster ten laste te kunnen nemen; Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen; Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordend;”

Tweede middel

“Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM; Dat het voor verzoekster inderdaad onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst Suriname, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden; Dat de familieleden van verzoekster allen in België en Nederland verblijven en zelfs verscheidene familieleden in het bezit van de Nederlandse of Belgische nationaliteit zijn gesteld; Dat er dan ook geen dichte familieleden van verzoekster meer in Suriname verblijven; Dat verzoekster bovendien ongehuwd is, zodat er dan ook niemand is die haar ten laste kan nemen in Suriname, hetgeen in de Surinaamse cultuur, waar familiebanden zeer belangrijk zijn, betekent dat verzoekster een spreekwoordelijke vogel

voor de kat is; Dat verzoekster thans dan ook bij haar broer inwoont, die over voldoende inkomsten beschikt, om verzoekster ten laste te kunnen nemen; Dat eisen dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privéleven waarborgt; Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat art. 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht; Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt; Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14); Dat terugkeer van verzoekster een scheiding betekent van haar familie, met alle gevolgen van dien; Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd; Dat het bovendien rekening houdend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig is om haar uit te wijzen; Dat verzoekster inderdaad geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is; Dat het voor verzoekster dan ook niet mogelijk is in Suriname een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;”

Derde Middel

“Dat het Derde Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel; Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt; Dat verzoekster het Belgische grondgebied zou moeten verlaten en zij van haar familie zou gescheiden worden; Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is;”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel eist dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen het doel en de daartoe aangewende middelen. In het kader van het administratief recht heeft de term evenredigheidsbeginsel betrekking op het vereiste dat er een evenwichtige belangenafweging door de overheid moet plaatsvinden. De overheid moet bij haar optreden, beleidsmatig en in concreto, zorgvuldig nagaan welke maatregelen het meest passend zijn om de gewenste doelstellingen te bereiken. Daarbij mogen de nadelige gevolgen van de maatregelen voor belanghebbenden niet onevenredig in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij komt in het eerste middel niet verder dan de elementen die zij in haar aanvraag tot machtiging van 9 november 2011 heeft aangebracht, te herhalen, zonder de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk te bekritisieren.

Verzoekster betoogt dat het wel moeilijk zou zijn voor haar om naar Venezuela te reizen, zonder in concreto het motief uit de bestreden beslissing te bekritisieren: *“Betrokkene haalt aan dat er in haar land van herkomst (zijnde Suriname) geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er dient opgemerkt te worden dat er een Belgische vertegenwoordiging voor Suriname is gevestigd, namelijk in Venezuela, waar verzoekster een aanvraag tot vestiging kan indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen te Venezuela, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Surinaamse burgers die een aanvraag indienen via de*

Belgische diplomatieke of consulaire post in Suriname. Bovendien toont betrokkene ook niet aan dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om zich naar Venezuela te begeven.”

Verzoekster betoogt dat zij vervreemd zou zijn van haar geboorteland. Dergelijke bewering is niet geloofwaardig: verzoekster is pas in 2011 het Rijk binnengekomen en verbleef het grootste deel van haar leven in haar land van herkomst. Zij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden geen sociale of familiale banden meer te hebben in het land van herkomst, terwijl zij ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft het overgrote deel van haar leven in Suriname gewoond. Haar bewering dat zij niet weet hoe daar te overleven, is weinig ernstig te noemen. Ook hier kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing: *“Betrokkene beweert verder dat het voor haar onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar land van herkomst, waar zij niet meer over een sociaal draagvlak zou beschikken omdat haar hele familie in België en Nederland zou verblijven. Zij haalt ook aan dat zij in Suriname niet beschikt over enige roerende en onroerende goederen. Er dient echter opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene zou vier maanden (namelijk sinds september 2011) in België verblijven en verbleef ruim 35 jaar in Suriname. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Deze elementen vormen bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.”*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM: *“Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, en niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering. Gewone sociale relaties vallen overigens niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Dit element vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.”*

Verzoekster toont niet aan dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zijn.

Het loutere feit dat verzoekster op hetzelfde adres verblijft van haar (beweerde) broer, maakt nog niet dat zij een gezin vormt met hem. Zij toont op geen enkele wijze de verwantschap aan. Verzoekster verwijst naar haar moeder die door verzoekster zou worden geholpen met haar medische problemen. De Raad merkt op dat verzoeksters moeder, blijkens de door verzoekende partij zelf voorgelegde stukken, verblijft te Almere (Nederland), op meer dan twee uur reizen van verzoekster.

Waar zij louter verwijst naar haar banden met België, kan worden opgemerkt dat dit gewone sociale relaties betreft, waarvan verzoekster dan nog niet aannemelijk maakt dat de banden met het land van herkomst zouden overstijgen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk, noch maakt zij aannemelijk dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

De drie middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC